

Střípky z naší farnosti

č. 25

Zpravodaj farnosti Kněždub
3/2017

*Kráčel i po rozbouřeném moři s Ježíšem,
protože věřím, že s Ním se moře zklidní...*

*„K následování Krista je zapotřebí dávky odvahy.“
(papež František)*

Evangelizace v naší farnosti

Téma, které nás provází celým rokem 2017...

Obsah tohoto čísla farního zpravodaje je především tvořen **myšlenkami mladé generace a slovu směřovanému především k mladým lidem, ale nejen k nim...**

Můžeme se i všichni společně zamyslet nad životem opravdového křesťana, nad svým životem, nad svým vztahem k Bohu a k lidem...

Jak mladí lidé vnímají důležitost vztahu k Bohu, ke společenství, k církvi ... Co mají skutečně rádi nebo naopak co si oni myslí, že není až tak správné. Jak oni vnímají svým pohledem lidi, kteří tvoří farnost...

Jsou tito lidé opravdu vzorem pro mladou generaci? Chovají se vždy rozvážně, ohleduplně a láskyplně? Nebo raději poukazují na chyby, mluví o mládeži, jak se chová špatně a možná i úplně zapomněli na to, že i oni byli kdysi mladí a chtěli objevovat a prožívat život tak, jak jim to vycházelo ze srdce. Možná až do té doby než se jim srdce začalo postupně zaplňovat starostmi, těžkostmi, strachem ...

Ale život s Bohem má být úplně o něčem jiném. O svobodě mého srdce, které není spoutané žádnými strachy... Protože strach nepochází od Boha.

„Bůh je Světlo a není v Něm nejmenší tmy.“

(1. List Janův 1, 5)

Bůh nás má rád. A když mu člověk věří a odevzdává Mu s důvěrou své těžkosti, starosti, nejistoty a pochybnosti.... Bůh všechno promění v pokoj, klid, rozvážnost, lásku...

Lenka Mokošová

Slovo našeho duchovního otce Jana

Rozhovor na téma společenství a evangelizace

Společenství mohou být různá. Ať už jsou to společenství mladých, starších, společenství farnosti, společenství v rodinách... Základním a velmi důležitým společenstvím je rodina. Tam se všechno odehrává od našeho narození. Vnímáme příklady rodičů a těch nejbližších, kteří jsou pro nás vzorem. Proto vnímám toto společenství rodiny i z vlastního života jako velmi rozhodující pro budoucí život člověka.

Společenství mladých má taky svou významnou roli. Pro mladé je důležité sdílení se s ostatními věkově blízkými lidmi, kteří prožívají podobné životní zkušenosti. Zároveň jsou velmi rozhodující i příklady druhých – ať už mladých či starších, kteří právě svým způsobem života svědčí o Kristu.

Společenství se začíná utvářet i díky přípravám ke svátostem. Stává se ale, že se po přijetí svátosti děti vytrácejí. Myslím si, že je důležité zachovávat společenství i nadále a tak upevňovat vztahy mezi sebou navzájem. A tím se vlastně tvoří farní rodina, která je základem každé farnosti. Tato farní rodina je jedno velké společenství, které pak může prožívat společně různé poutě, farní dny, navštěvovat nemocné apod. Zkrátka jak řekl i papež František: „Nebýt pohovkovou mládeží, ale zanechat stopu...“

„Drazí mladí, nepřišli jsme na svět „vegetovat“, mít se pohodlně a dělat ze života pohovku, která nás uspává. Naopak, přišli jsme kvůli něčemu jinému. Abychom zanechali stopu. Je velice smutné projít životem a nezanechat žádnou stopu. Když ale volíme pohodlí tím, že zaměňujeme štěstí za spotřebu, pak cena, kterou zaplatíme, je velmi, ale velmi vysoká: ztrácíme svobodu.“
(papež František)

Znám hodně mladých, kteří jsou velmi otevření pro křesťanství. Vnímám mládež, která se angažuje v církvi a je ochotná pomoci, kde je potřeba. Tito mladí dávají mnoho ze sebe. A to je pak i naplňuje. Ale pak je tu na druhou stranu i spousta mladých, kteří možná neumí přijímat a tím pádem ani nic ze sebe nedají. Což je ale velká škoda. Protože tím, že dáváme, mnohem více dostáváme. Myslím, že je velmi důležitá otevřenost mladých a s tím spojené i zapojení se do činnosti ve farnosti, děkanátu...

Mně samotnému hodně pomohla blízkost oltáře, když jsem byl ještě mladší, později pak to byly adorace, kde má člověk své ticho pro rozjímavou modlitbu, ale hlavně to byli mí rodiče, kteří mi pomáhali v překonání těžkostí a jejich příklad života mi byl svědectvím.

Ať už je člověk v jakémkoliv věku, ať už má jakékoliv povinnosti, vždycky je potřeba najít si čas pro Boha. Tak, aby to nebylo jen formální. Najít cestu povzbuzení, upřímnosti, být přínosem pro farnost.

Člověk musí hodně načerpat, aby pak mohl dávat. Já osobně čerpám hodně v modlitbě, ať už to je breviář, růženec či adorace. Důležitá jsou pro mě i pravidelná měsíční setkávání kněží, kteří jsme si opravdu blízcí, ke společnému sdílení, k duchovním rozhovorům apod. Rád poznávám i život v jiných farnostech, ze kterým mohu taky načerpat a vnést tak nové dílo i do své farnosti. Pro kněze je taky důležité, aby úřední hodiny nezabraly více času než ty duchovní.

Pro farnost, jak už jsem zmínil dříve, je velmi důležité společenství věřících. Věřící lidé se potřebují scházet jako farní rodina i mimo kostel. Ke společnému sdílení, prožívání, otevřenosti a taky kvůli radosti, kterou si i tímto způsobem předáváme.

Žít podle evangelia znamená ukázat spojení s Kristem a svým životem svědčit ostatním. Často evangelium slyšíme, známe, ale nežijeme podle něj. Evangelium, i když znamená dobrou zprávu, znamená taky i vše, co je v té dobré zprávě obsaženo. Jsou to i oběti, odpuštění, pokora, o kterých často slyšíme v různých evangeliích. Proto přijímejme s pokorou poslání, které máme.

Otec Jan

(Za upřímný rozhovor děkuje Lenka Mokrošová)

„Jděte s posláním do světa.“

Na střední škole jsem měla téměř všechny nevěřící spolužačky. Jednou jsme spolu všechny mluvily o svých životech – jak obvykle probíhá náš den, týden, atd. Po vyprávěních o víkendových návštěvách různých klubů, barů a nákupech, přišla řada na mě. Začala jsem tedy mluvit o sobě, a protože do mého života Bůh patří, zároveň jsem vyprávěla i o Něm. Pravdivě a prostě ...

Reakce jsem neočekávala žádné, ale ty, které přišly, mě překvapily. Ptaly se mě na církev, na Boha samotného a na svátosti, které jsem již přijala. Některé mi tvrdily, že mám úplně jiný život než ony – definovaly jej jako více naplněný, a že mi svým způsobem závidí. Ptaly se mě také, ve kterých situacích pocítuji Boží přítomnost. A já odpověděla, že jedním z okamžiků je pro mě pohled na paprsky Slunce prostupující ve světelných páslech mezi mraky až na zem.

Apoštol v 1. listu Korintským 2, 1–5 píše: „Ani já, bratři, když jsem přišel k vám, nepřišel jsem vám hlásat Boží tajemství nadnesenými slovy nebo moudrostí. Rozhodl jsem se totiž, že mezi vámi nebudu znát nic než Ježíše Krista, a to Krista ukřižovaného. Přišel jsem k vám sláb, s velkou bázní a chvěním; má řeč a mé kázání se neopíraly o vmlouvavá slova lidské moudrosti, ale prokazovaly se Duchem a mocí, aby se tak vaše víra nezakládala na moudrosti lidské, ale na moci Boží.“

Po několika dnech za mnou přišla jedna ze spolužaček. Když jsme byly úplně samy, řekla mi, že včera když jela v autošколе, a zrovna v tu dobu neřídila, dívala se ven z okna na ubíhající krajinu. Najednou uviděla paprsky Slunce. Ty paprsky ... V tu chvíli si vzpomněla na mé vyprávění a přiznala se mi, že jí v tu chvíli bylo dobře... (a já věřím tomu, že se tiše modlila).

Když jsem tuto svou vzpomínku sepisovala, vzpomněla jsem si právě na jeden z bodů podnětů z 5. celostátního fóra mládeže:

„Chceme svědčit druhým především svým životem – neuzavírat se, navázat vztah důvěry, přátelství a lásky, všimát si druhého člověka a poukazovat na Boha a společenství církve.“

Měla jsem radost z toho, že ten, kdo svůj život s Kristem nesdílí, pocítil – byť jen na okamžik – jeho přítomnost. A já mohla být tím, kdo mu na Něj poukázal.

„Bože,
koho dnes oslovíš?
Rád bych byl i já tvým nástrojem!“

ŽŠ

PROMLUVA PAPEŽE FRANTIŠKA K MLADÝM LIDEM

Drazí mladí,

jsou situace, které se nám mohou zdát vzdáleny, dokud s nimi nějakým způsobem nepřijdeme do styku. Jsou skutečnosti, které nechápeme, protože je vidíme pouze skrze monitor (mobilu či počítače). **Když jsme však v kontaktu s životem, s konkrétními životy, pak se nám stane něco silného, všichni cítíme něco víc...**

Nechceme přemáhat nenávist větší nenávistí, přemáhat násilí větším násilím... **Naše odpověď tomuto světu, který je ve válce, se nazývá bratrství, nazývá se společenství, nazývá se rodina.** Naším nejlepším slovem, naší nejlepší promluvou je **společná modlitba**. Ztišme se a modleme se, **předložme Bohu svá svědectví...**

Když jsme se modlili, vybavil se mi obraz apoštolů v den Letnic. Scéna, která nám může pomoci chápat všechno to, o čem Bůh sní, že se to uskuteční v našem životě, v nás a s námi. Toho dne byli učedníci ze strachu za zavřenými dveřmi. Cítili se ohroženi okolím, které je pronásledovalo... Ovládla je bázeň. Za této situace došlo k něčemu senzačnímu, něčemu velkolepému. Sestoupil Duch svatý a jazyky jako z ohně spočinuly na každém z nich a přiměly je účastnit se dobrodružství, o kterém se jim nesnilo. Tak dochází ke změně!

Dotknout se svými srdci příběhů lidí a jejich životů... Stejně jako apoštolové zakusili momenty, kdy byli naplněni strachem a kdy se zdálo, že se všechno zhroutlí. Strach a úzkost, která se rodí z vědomí, že když někdo vyjde z domu, nemusí se už setkat se svými drahými; strach, že nepocítí, že je ceněn a milován, strach, že nebude mít další příležitost... Zakusit strach, který vede do jediného. Kam? Do uzavřenosti. A když se strach zahníždí v uzavřenosti, provází jej vždycky jako „dvojče“ sestra paralýza, pocit ochromení. Pocit, že na tomto světě, v našich městech a v našich společenstvích už není prostor k růstu, snění, tvořivosti, vyhlížení k obzorům a v posledku vlastně k životu, je tím nejhorším, co se v životě může přihodit, zvláště u mladých. **Ochromení nás připravuje o chuť těšit se ze setkání a přátelství, o chuť společného snění a putování s ostatními. Vzdaluje nás od druhých, brání nám podat si ruce.**

V životě však existují jiné a ještě nebezpečnější ochromení, které se těžko identifikuje a obtížně jej rozpoznáváme. S oblibou jej nazývám paralýza a vzniká, když se směšuje štěstí a pohovka! Ano, je to víra, že ke štěstí potřebujeme dobrou pohovku, která nám umožní spočinout v pohodlí, klidu a zajištěnosti. Takovou tu moderní pohovku, které dnes existují, poskytují uspávající masáž, zajišťují klid a umožňují přenést se do světa videoher a trávit hodiny před počítačem. Pohovka proti každému typu bolesti a bázni. **Pohovka, která nás uzavírá doma bez námahy a starostí.** Štěstí pohovky je pravděpodobně onou tichou paralýzou,

kteřá nás může zničit nejvíc, protože pozvolna, aniž si to uvědomíme, usínáme, jsme rozespalí a omámení, zatímco druzí, kteří jsou možná živější, ale nikoli lepší, rozhodují o naší budoucnosti. Pro mnohé je určitě snadnější a výhodnější mít ospalou a omámenou mládež, která zaměňuje štěstí s pohovkou; mnohým se to zdá vhodnější než mít čipernou mládež, která touží odpovědět Božímu snu a všem touhám srdce.

Pravda je však jiná, drazí mladí, nepřišli jsme na svět „vegetovat“, mít se pohodlně a dělat ze života pohovku, která nás uspává. Naopak, přišli jsme kvůli něčemu jinému. **Abychom zanechali stopu. Je velice smutné projít životem a nezanechat žádnou stopu. Když ale volíme pohodlí tím, že zaměňujeme štěstí za spotřebu, pak cena, kterou zaplatíme, je velmi, ale velmi vysoká: ztrácíme svobodu. Ztrácíme svobodu.** Taková je cena. Je mnoho lidí, kteří chtějí, aby mládež nebyla svobodná; je mnoho lidí, kteří vás nemají rádi a chtějí vás omámit, uspat, chtějí, abyste nebyli svobodní. **To ne! Musíme bránit naši svobodu!**

Právě v tom spočívá obrovská paralýza, když si začneme myslet, že štěstí je synonymem pohodlí a že být šťastným znamená trávit život spaním či narkotizací a že jediným způsobem, jak být šťastným, je být omámeným. Je jisté, že drogy škodí, ale existují mnohé jiné společensky akceptované drogy, které nás zotročují více. Jedny i druhé z nás svlékají naše největší dobro: **svobodu**. Vysvlékáme se ze svobody.

Přátelé, **Ježíš je Pán rizika, onoho neustálého „více a dál“.** Ježíš není Pán komfortu, bezpečí a pohodlí. **K následování Krista je zapotřebí dávky odvahy,** je třeba se rozhodnout vyměnit pohovku za pár bot, které ti pomohou kráčet po cestách, o kterých se ti nikdy nesnilo, ani jsi na ně nepomyslel, po cestách, které mohou otevřít nové obzory, schopné vzbuzovat radost, která se rodí z Boží lásky, radost, kterou ti v srdci zanechává každé gesto a každý projev milosrdenství. **Jít po cestách následování „bláznovství“ našeho Boha, který nás učí, abychom mu šli vstříc v hladovějícím, žíznícím, neoděném, nemocném, v příteli, který dopadl zle, v uvězněném, uprchlíkovi, migrantovi a v bližním, který je osamocen.** Jít cestami našeho Boha, který nás zve, abychom byli politickými aktéry, myslícími lidmi a sociálními hybateli. Podněcuje nás, abychom vymýšleli solidárnější ekonomiku. Ve všech prostředích, kde se nacházíte, nás Boží láska zve, abychom šířili dobrou zvěst a činili ze svého života dar určený Bohu i ostatním lidem. **A to znamená být odvážní, to znamená být svobodní!**

Mohli byste mi říci: Otče, ale to není pro všechny, to je pouze pro pár vyvolených! **Ano, a těmi vyvolenými jsou ti, kdo jsou ochotni sdílet svůj život s ostatními.** Stejně jako Duch svatý proměnil srdce učedníků v den Letnic, učinil tak také s našimi přáteli, kteří se s námi podělili o svá svědectví.

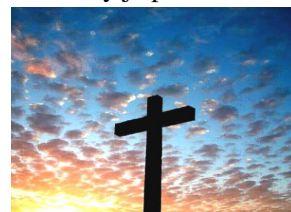
Toto je tajemství, drazí přátelé: všichni jsme voláni ke zkušenosti. **Bůh od tebe něco očekává, Bůh od tebe něco chce.** Bůh přichází otevřít všechno to, co tě

uzavírá. Zve tě, abys snil, chce ti ukázat, že s tebou může být svět jiný. Tak je to: pokud ze sebe nedáš to nejlepší, svět nebude jiný. To je výzva.

Doba, kterou dnes prožíváme, nepotřebuje pohovkovou mládež, nýbrž mládež, která už má obuté boty nebo spíše pohorky.

Proto vás, přátelé, Ježíš zve; volá tě, abys v životě zanechal stopu, která poznamená dějiny, poznamená tvoje dějiny i dějiny mnohých. Dnešní život nám říká, že je velmi snadné upřít pozornost na to, co nás dělí a rozděljuje. Chtěli by, abychom si mysleli, že uzavřenost je ten nejlepší způsob, jak se chránit před tím, co nám škodí. My, dospělí, dnes potřebujeme vás, abyste nás učili - jako to činíte dnes - žít v různosti a dialogu, sdílet multikulturnost nikoli jako hrozbu, ale jako příležitost. **Vy jste příležitost budoucnosti. Mějte odvalu nás učit, že je snadnější budovat mosty než zdi!...** Budovat mosty. Potřebujeme se to naučit. Víte, jaký most je třeba postavit nejdřív? **Most, který můžeme postavit tady a teď: podat si ruce, pomáhat si...**

Ježíš, který je cestou, tě dnes volá, abys zanechal stopu v dějinách. On, který je život, tě zve, abys v dějinách svých i mnoha jiných zanechal stopu plnou života. On, který je pravda, tě zve, abys opustil cesty separace, rozdělení a nesmyslů.

Pán žehnej vašim snům!

Zpracováno z webových stránek
www.krakov2016.signaly.cz

Následující stránky patří otázkám směřujícím na mladé lidi,...

... kteří se rádi schází v různých společenstvích, zapojují se do života farnosti a možná i více přemýšlí nad životem a taky nad posláním, které se jim možná právě teď začíná odkrývat...

Tyto odpovědi byly zpracovány písemně, nejednalo se o osobní rozhovory. Chtěla bych upřímně všem mladým poděkovat za jejich čas při zpracování odpovědí, které většina (zejména z naší farnosti) chtěla uvést anonymně. Zároveň děkuji i dívce, Monice Plevákové (z farnosti Staré Město), která jako jediná dostala odvalu ke zveřejnění svého jména.

Svědčit o životě s Bohem není snadné. Vyžaduje to hodně přemýšlení a zároveň vnímání i nepatrných Božích zásahů. Přesto však je velmi důležité se o tyto zkušenosti podělit, protože i díky nim se člověk přibližuje k jedinému a pravému cíli...

"Proč je pro Tebe důležité společenství mladých?"

„Společenství mladých je pro nás mladých stejně důležité, jako pro naši vládu nějaké zasedání či nějaká schůzka v parlamentu. Tohle naše společenství nám umožňuje se setkávat, komunikovat mezi námi mladými současné generace, stejně jako tomu bylo v předešlé generaci.

Je hodně důležité navazovat společenství mladých. Je to vlastně jakoby "náš svět", který si sami vytváříme už jenom samotným společenstvím a později podle toho, jak si ho vytvoříme, jak se o ten náš svět budeme starat, respektive, jak se o to naše společenství budeme starat, tak podle toho se budou vyvíjet i generace lidí po nás.

Tyto naše společenství jsou pro mě důležitá a dobrá v tom, že mohou vnímat určité typy lidí jejich vlastním pohledem na svět, poznávat je a pokoušet se **upevňovat mezi námi vztahy**. Jenomže ne všichni si mohou „sednout“, ne všichni se mohou mít rádi, ne všichni si mohou rozumět...

Právě proto jsou pro mě důležitá společenství mladých, kde se člověk může naučit nejlépe jednat s lidmi současné generace a upevňovat s nimi vztahy.“

(kluk, 15 let)

„Sama za sebe jsem ráda že něco takového je, a že můžu být součástí. Každý **ve společenství může lépe poznávat sám sebe, jaký je, na čem mu záleží a tím tak propojovat svůj vztah k Bohu a k lidem.**“

(dívka, 14 let)

„Důležité je pro mě velmi, protože můžu s ostatními sdílet své myšlenky, radosti i strasti. Když jsem na rozcestí, vždy se můžu s kýmkoli poradit, zeptat se na jeho postoj, ale také se poučit ze svědectví ostatních.

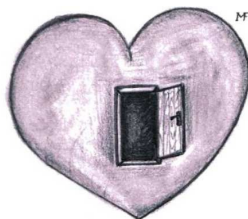
Setkávání je i určitým rozvojem pro duchovní život. Probíráme různá témata a diskutujeme nad nimi, a tak se dozvím i názory druhých vrstevníků.“

(dívka, 21 let)

„Společenství je pro mě důležité, protože se v něm můžu podělit o své zkušenosti s vírou a Bohem a naopak se spoustu věcí dozvím od druhých i já.“

(dívka, 17 let)

„Ano, ráda se setkávám s lidmi.“

(dívka, 15 let)

"Je pro Tebe důležité, aby společenství mladých bylo jen věřící?"

„Společenství mladých rozhodně nemusí a taky není jenom věřících lidí. Já sám patřím do jednoho takového společenství, kde věřící není vůbec nikdo. Ale ať už to jsou společenství věřících nebo nevěřících, tak pořád je to jedno a to samé společenství mladých lidí, kteří se spolu rádi scházejí nebo mezi sebou navazují kontakty. Mám-li však ale odpovědět na tuto otázku, tak bych měl tak nějak shrnout oba moje pohledy ze společenství věřících i nevěřících. Lidé z nevěřícího společenství jsou prostě a jednoduše lidmi, kteří vnímají současný svět úplně odlišně. Většina věří ve hvězdy, jiní denní náhodě a jiní zase jenom sami v sebe. A i když ví, že existuje něco, jako je křesťanství, tak stejně se o tom někteří bojí mluvit nebo přímo se tomu vyhýbají, aby o takových tématech vůbec nemluvili. Jenomže i když ti lidé jsou nevěřící, tak to vůbec neznamená, že to nemohou být dobří a vychovaní lidé.

Je pravda, že některá ta společenství nevěřících, kterým se už možná ani nedá říkat společenství, třeba vůbec nejsou vytvořena nebo vedena pro dobrý úmysl. Kdežto v těch věřících společenstvích většina lidí ví, proč se schází, jelikož všichni mají společný cíl a všichni věříme v jednoho společného Boha.

A jsou-li naše vztahy pevné, tak můžeme i jeden druhému věřit. My však můžeme i klidně věřit nevěřícímu člověku, ale u těch nevěřících to trvá déle než poznáte vhodného člověka, kterému můžete věřit.

Ale i tak si myslím, že by bylo dobré, kdyby bylo více věřících společenství, jelikož ve většině z nich jsou hodní, milí a slušní lidé a ne všechna nevěřící společenství mladých mohou být brána jako dobrá společenství pro mládež v tom lidském smyslu.“

(kluk, 15 let)

„Myslím si, že to nemusí být jen mezi věřícími. Jsou i ostatní lidé, kteří by třeba chtěli být věřící, ale neví, kde začít, proto můžou přijít právě mezi **věřící, aby jim oni ukázali svět víry, lásky a naděje...**“

(dívka, 14 let)

„Nemyslím si, že by to bylo až tak důležité. Takové **setkávání** může fungovat **jako dobrá evangelizace.**“

(dívka, 21 let)

„Není to pro mě důležité. Vždyť přece máme „ukazovat“ svou víru i nevěřícím lidem.“

(dívka, 17 let)

„Ani ne, protože mnohdy lidé nevěřící se chovají lépe než věřící.“

(dívka, 15 let)

„Máš nějakou zkušenost se společenstvím, kde nejsou jen věřící? Vnímáš rozdíly věřících x nevěřících?“

„Jak už jsem zmiňoval v předchozí otázce, tak ano. Mám velkou zkušenost se společenstvím, kde věřící i nejsou. Já měl však to štěstí, že jsem narazil na mé nejmenované společenství už když mi bylo 12 let. Za tu dobu, co jsem mezi těmi lidmi byl, jsem se každého z nich ptal, zda je nebo není věřící. A bohužel nikdo z nich nebyl věřící...“

Ale za těch pár let, co jsme byli v kontaktu, jsem i poznal, jak svět vnímají lidé, kteří v Boha vůbec nevěří. A upřímně jsem si připadal, jako bych byl bez mé víry úplně prázdný a nijak neosvěcený Duchem svatým...

Rozhodně stojí za to strávit čas někde v nějakém společenství nevěřících a sami pocítíte ten rozdíl. Jsou to sice normální a obyčejní lidé, co jsou spokojeni se svým životem, rádi se smějí, radují se ze života a co k životu víru v Boha ani moc nepotřebují. Ale přece jen i tito navenek slušní lidé se občas nehezky vyjadřují a chovají, a tak se i mě sem tam stane, že něco od nich pochytím a "nakazím se" nějakým tím sprostým slovem.

A právě proto jsem hlavně rád za to, že v těch našich společenství věřících se dokážu vrátit zpět do normálu a **být znovu sám sebou**. Tím však ale nechci nijak naznačovat, že společenství nevěřících jsou pro člověka špatná. Ale jde i o to, jak se člověk umí v daných situacích ovládat. Pro mě osobně je to docela složité popsat a srovnat oboje společenství mezi sebou. **To se spíš musí samo zažít na vlastní kůži.**

(kluk, 15 let)

„Zkušenost jako takovou nemám. Ale když pozoruji ostatní lidi, kteří jsou nevěřící, tak mě celkem udivuje jejich názor na křesťanství. Určitě jsou rozdíly mezi věřícími a nevěřícími, ale každý to vnímá jinak..“

(dívka, 14 let)

„V našem společenství jsme měli jednu katechumenku, nyní již křesťanku. Jinak si neuvědomuji, že bych nějaké takové společenství znala.“

(dívka, 21 let)

„Osobní zkušenost se společenstvím, kde nejsou jen věřící, mám. Rozdíl spatřuji v tom, že se v dnešní době někdy nevěřící chovají lépe jako ti věřící.“

(dívka, 17 let)

„Ano, mám a rozdíly vnímám.“

(dívka, 15 let)

"Jak vnímáš od malička svou víru. „Změnil se postupem času Tvůj osobní vztah k Bohu?“

„Jako malý jsem mou víru nijak vážně nevnímala. Byl jsem prostě takový malý, nevyzrálý a vůbec jsem nad svou vírou nijak nepřemýšlel. Ani proč věřím v Boha, ani co se za tím skrývá, byl jsem vůči své víře takový pasivní.“

Až poté, co jsem poprvé přistoupil ke svatému přijímání, tak jsem si teprve uvědomil pro jakou víru jsem to vlastně vychováván a proč. Můj vztah k Bohu je teď určitě o dost větší, než když jsem poprvé přistoupil k přijímání. Postupem času, kdy jsem se scházel s lidmi v našem společenství věřících, jsem se stále snažil upevňovat vztah k Bohu víc a víc. Jenomže někdy to i nešlo a někdy se mi už vůbec nechtělo věřit a začínal jsem bezmyšlenkovitě věřit jenom tomu, že nějak bylo - nějak bude...

Jenomže jak kdysi říkávala moje prababička: „**Bez Božího pozhánání, marné lidské namáhání**“. Proto jsem si vždycky vzpomněl, co mi vlastně tato víra v Boha dává.“

(kluk, 15 let)

„Můj vztah k Bohu do jisté doby nebyl moc silný. V dětství jsem Boha nějak moc nevnímala, ale věděla jsem, že je. Pak se otevřeli dveře, ve kterých jsem ucítila opravdovou lásku Boha a od té doby jsem se v životě posunula dál...“

(dívka, 14 let)

„Jsem moc vděčná svým rodičům, že mě vychovali ve víře. **Bez víry už si svůj život nedokážu představit**. Samozřejmě jsem také zažila malou "křizí víry", z níž mi hodně pomohla naše schola, což je vlastně taky společenství ☺.“

(dívka, 21 let)

„Ano, změnil. Základ víry mám od rodičů velmi dobrý. Ale teď, když už jsem starší a jezdím na různé festivaly, setkání, obnovy, ... **jsem ráda za to, že můžu Boha poznávat sama, vlastním způsobem.**“

(dívka, 17 let)

„Myslím, že se změnil, protože čím jsem starší, tím jsem (snad) rozumnější.“

(dívka, 15 let)

"Co by si řekl na myšlenku, kdyby se podle vzoru setkání mládeže uskutečňovala setkání pro rodiče?"

„Já si myslím že je to rozhodně dobrý nápad! ☺ **Tato setkání pro rodiče by mohla nejlépe ukázat našim rodičům, jak moc v nás mladých upevnili naši víru**, co nás mladé baví a taky, jak moc jsme se dokázali s naší současnou generací osamostatnit. Napadlo mě, že by to mohla být takzvaná Setkání mládeže pro rodiče, kde by si to uspořádali mladí věřící pro rodiče. Ale kdo ví, co se kdy a za jak dlouho takového vymyslí. ☺“

(kluk, 15 let)

Špatný nápad by to nebyl. Přece i rodiče by si měli užít života. **Aspoň by se všichni rodiče cítili zase jako „Boží děti“, kterými někteří zapomněli být...“**

(dívka, 14 let)

„Na setkání mládeže v Olomouci byla v sobotu pouť rodin, což bylo vlastně pro rodiče a jejich děti. Myslím si, že takové jednodenní setkání je ideální.“

(dívka, 21 let)

„Myslím si, že je to dobrá myšlenka. Bylo by dobré, kdyby i rodiče **měli možnost zažít setkání s Bohem i jinak a jinde než jen v kostele.**“

(dívka, 17 let)

„Určitě je to dobrý nápad, ale **muselo by se vše přizpůsobit jejich věku a potřebám.**“

(dívka, 15 let)

"Máš nějaké své osobní svědectví ve vztahu k Bohu?"

„Ano, jedno takové svědectví mám. Bylo to přesně 17. 10. 2016, kdy jsem napsal jednomu mému kamarádovi. On hned zareagoval, ať mu raději nepíšu, že na tom není psychicky dobře, a že mu toho dne málem zemřel dědeček. Prý prodělal infarkt a odvezla ho rychlá do nemocnice.“

Tak jsem kamarádovi řekl, ať napanikaří, a ať zůstane v klidu, že se mu za jeho dědečka pomodlím. Kamarád totiž byl nevěřící, a tak se mě sám zeptal, jestli doopravdy věřím tomu, že to pomůže. Odpověděl jsem mu, že nezaručuji, že to pomůže, ale alespoň se pokusím se za jeho dědečka u Boha přimluvit.

A hned druhého dne večer mi kamarád napsal, jestli jsem se modlil nebo ne. A já mu řekl, že jsem se určitě modlil. A pak mi napsal, že to zřejmě

pomohlo, protože zítra dědečka pustí domů, a že nejspíš asi začne být taky věřící. A tohle mi nejvíc upevnilo vztah k Bohu ☺.“

(kluk, 15 let)

„**Velmi ráda se modlím nověnu odevzdanosti. A opravdu silně cítím, jak mi Bůh s mými starostmi a problémy pomáhá.** Bez jeho pomoci bych jen těžko zvládla vše jako teď.“

(dívka, 21 let)

“Co je podle Tebe na vztahu to nejdůležitější?”

„Především záleží na tom, o jaký se jedná vztah. Jestli je to vztah k Bohu nebo k rodičům nebo k holce/partnerce nebo ke kamarádovi.... Je velká řada vztahů.“

Ale co je **nejdůležitějším základem každého vztahu**, tak je to **důvěra**. Mám-li svěřit něco důležitého nebo tajného nějakému člověku, tak v první řadě bych mu měl věřit. Pokud mají nějaká holka s klukem být spolu, musí si navzájem důvěřovat svou láskou k sobě navzájem. Možná se i pletu, jelikož jsem si sám holku ještě nikdy nenašel...

Pokud chci někam odjet, odcestovat nebo vyrazit sám, tak mi rodiče v první řadě musí důvěřovat - že jsem dostatečně velký a vyspělý k tomu, aby jsem třeba nikam autem nenaboural nebo abych trefil zpátky domů.

Pokud chci něco umět nebo dokázat, tak si taky musím věřit. **V každém případě, komu mohu stoprocentně důvěřovat, tak je Bůh.** Jemu se mohu s čímkoliv svěřit a Jeho mohu požádat o jakoukoliv pomoc. Ovšem ale i Bůh na druhou stranu věří mně. Věřící, že ho nezklamou, a že ho taky budu každou neděli navštěvovat v kostele, a že budu navěky věřit jenom v Jeho jediného. **Každý vztah se tedy podle mě zakládá na důvěře.**“

(kluk, 15 let)

Nejdůležitější je to, abychom **měli rádi sami sebe a pak ostatní.** Bůh je pro nás tátou, který nám pomáhá v těžkých chvílích a my to vracíme naší láskou k Němu a ke všemu ostatnímu. Proto si myslím, že **nejdůležitější je láska a víra..♥**

(dívka, 14 let)

„**Ve vztahu je nejdůležitější důvěra a láska.**“

(dívka, 15 let)

Život Animátora

Byla jsem požádána, jestli bych nemohla něco napsat o životě v animátorském týmu... Nějaký ten článek na toto téma už jsem psala, přesto zadání v tomto znění mě donutilo se znovu zamyslet nad tím, jaký je vlastně život animátora.

První věc, která mě napadla, bylo plánování, uskutečňování akcí a jejich následné hodnocení. O tom bych vám, ale dnes psát nechtěla. Při bližším zamyšlení mě napadají už lepší slova jako práce pro mladé, přinášení hodnot, modlitba, dobrý tým, zábava, nové zkušenosti, setkání, práce pro Něj a hlavně s Ním...

A vlastně to všechno do sebe zapadá – totiž, co víc mohu udělat pro mladého člověka, než to, co pro mě před pár lety udělali moji předchůdci? Pokud jsme schopni jim dát svůj čas, připravit jim prostor pro setkání s Bohem i s kamarády a ukázat jim cestu příkladu (i když ne vždy úplně dobrého ☺), je to nejlepší, jak pro nás, tak pro mladé, kteří přicházejí. A i díky tomuto času, který animátorský tým dává mladým, se sami rozvíjíme.

Pokud tedy zkusíme z těchto myšlenek vytvořit jednu větu, mohla by znít asi takto: **Život v animátorském týmu je o darování času, jak sobě navzájem, tak mladým, kteří přijíždějí na akce.**

Další z vlastností našeho týmu je také otevřenost. Proto pokud by jsi i ty chtěl darovat svůj čas ostatním, neboj se nám ozvat, buď přes sociální sítě a nebo nás na akcích oslov. Budeme rádi za každou posilu. (Do animátorského týmu přijímáme mladé od 15 let ☺.)

Radka Zalubilová

Ze života Misijního společenství

Letos poprvé uspořádalo Misijní společenství setkání, které neslo název **Přátelské setkání K + K.**

K + K v názvu znamenalo, že se na přípravách tohoto setkání podílela jak farnost Kněždub, tak i farnost Kostelec. **Velmi důležitým začátkem celého setkání byla mše svatá**, kterou pro nás sloužil náš otec Jan.

Ve své promluvě poukazoval na odvahu a pevnou víru mladých fatimských pasáček. I na to s jakou odvahou následovali slova Panny Marie, aby vytrvali až do konce a v síle modlitby růžence tak přinášeli jednak svou oběť, tak i záchranu pro mnoho ostatních věřících.

Příprava na toto setkání nebyla jednoduchá. Vyžadovala spolupráci mladých, rozdělení úkolů, vytrvalost a odvahu dotáhnout plánované setkání až do konce.

Ze srdce bych chtěla poděkovat hlavním organizátorům a moderátorům tohoto společného setkání a to **Jáchymovi Zalubilovi (z naší farnosti) a Elišce Pazourkové (z farnosti Kostelec)**. Tito dva mladí lidé přišli s myšlenkou opět se po roce sejít (loni jsme se účastnili setkání v Kostelci) a vzali na sebe hlavní organizaci, která nebyla vůbec jednoduchá. Ale musím říct, že svou roli zvládli velmi dobře. Za tu veškerou námahu, která padá na hlavy hlavních organizátorů, si zaslouží pro svůj mladý věk velký obdiv.

Za misijní společenství Lenka Mokořová

Na pódiu se nesly písňe, které zasáhly určitě nejedno otevřené srdce. Mezi vystupujícími byli: schola z farnosti Radějov, sólový zpěvák Martin Bílek z Kyjova, Fantastická osmička z Kostelce a Misijní společenství z Kněždubu.

VEČERY CHVAL

Jednu prázdninovou neděli jsem navštívila kostel sv. Anny ve Tvarožné Lhotě, kde právě probíhal Večer chval. Večer ... plný písní, chval, díky a modliteb. A chci vás na něj pozvat.

Stejně jako já se přijďte...

- ... zklidnit
- ... utiřit své myšlenky
- ... načerpat síly do nového týdne
- ... poděkovat Pánu za ten uplynulý

Můžete rozjímat, můžete se modlit, můžete zpívat, ... Přijďte vzdát chválu našemu Pánu!

♪ „Vdávám díky a zpívám chválu svou, Pane náš.
Ty dáváš víc, než můžem chtít.
S mocí a slávou přijď, Pane náš.
Tvé je vítězství nad smrtí, Vyvýšený!
Tak zůstaň dál, Tobě patří dík!“ ♪

PS: Velké díky lidem, díky nimž se Večer chval uskutečňuje.

ŽŠ

"Již rok se v naší farnosti konají večery chval. Chvála je modlitba, kterou vyvyšujeme a oslavujeme našeho Boha. Chválíme ho a uctíváme prostě proto, že je to Bůh a Král.

Je dokonalý, je ten jediný, který si zaslouží veškerou naši pozornost, celé naše srdce. Jemu náleží všechna sláva a díky. A modlitba chval se snaží právě toto obsáhnout. K této modlitbě jsme zváni každou neděli v 19.00 hod. v kostele sv. Anny ve Tvarožné Lhotě."

Kristina Komoňová

ROK 2017 – 100. VÝROČÍ ZJEVENÍ VE FATIMĚ

Pokračování ....

Fatima

Děti se 13. září protláčejí zástupem lidí, kteří na ně volají své záležitosti, aby je předložili Panně Marii. Když děti dorazily na Cova da Iria, klekly na kolena a začaly se modlit růženec. Paní přišla a prosila je, aby pokračovali v každodenní modlitbě růžence k Panně Marii růžencové. Řekla jim, že v říjnu přijde opět a s Ní i Kristus Pán, Sedmibolestná Panna Maria a Panna Karmelská a svatý Josef s Ježíškem, aby požehnali světu. Řekla jim, že v říjnu učiní zázrak, aby všichni uvěřili.

13. října děti vyšly mnohem dříve z domu, a když přišly k dubu, Lucie vyběhla, aby všichni zavřeli deštníky a modlili se. Déšť byl silný a bláto všude, ale nikoho to neodradilo. Když uviděli záblesk světla a vzápětí nad dubem Paní, hned se Lucie ptala, co si od ní žádá. Paní odpověděla, že chce, aby tam k Její cti postavili kapli, že je Panna Maria Růžencová, a aby nadále pokračovali v modlitbě růžence. Pak rozevřela dlaně a nechala je zářit do slunce. Zatímco stoupala, její světlo nepřestávalo dopadat na slunce.

Pak spatřili svatého Josefa s Ježíškem a Pannou Marií v bílém šatu s modrým pláštěm. V té době nastal sluneční zázrak – zářivý kotouč vířivě kroužil jak ohnivá koule a metal všemi směry pruhy světla v barvách žluté, zelené a červené. Lidé padali na kolena a vzbuzovali lítost nad svými hříchy. Tyto výjevy trvaly asi 10 minut a vidělo je nad tím místem 70 000 lidí. Lidé po skončení úkazu měli šaty úplně suché.... Fatimská Panna Maria vyzývá k obrácení, pokání a modlitbám za hříšníky.

František je vzorem adorace, klanění Skrytému Ježíši v Eucharistii.

Hyacinta se modlila za Svatého otce a z obrácení ubohých hříšníků.

Lucii byl svěřen úkol šířit úctu k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie a zaznamenat a předat poselství dané ve Fatimě.

„Zjevení jsou viditelným projevem toho, že k Matce Boží nikdy, v žádné epoše a na žádném místě nezůstáváme lhostejní, nepřestává jí na nás záležet, opatruje nás jako své děti, vždyť jimi také jsme v Kristu Ježíši.“

(Jan Vokál, biskup královehradecký)

MCh

(Zpracováno podle Českomoravské Fatimy Koclfřov)

Pastorační plán

září - listopad

26. září (úterý)	Pout' na Velehrad – Panna Maria Fatimská (odjezd autobusu ve 14 hodin)
28. září (čtvrtek)	Slavnost sv. Václava: mše svatá v 8.30h ve Tvarožné Lhotě a ve 14.30h na Nivkách v Kněždubě – po mši svatě Drakiáda. V případě nepříznivého počasí mše svatá v Kněždubě v 10.00h
1. října (neděle)	Růžencová pobožnost „na Nivkách“ ve 14.30h
8. října (neděle)	Pout' ke sv. Hubertovi – Myslivci – Mše svatá v 10.30h v kostele sv. Jana Křtitele
15. října (neděle)	Krojované hody s právem – Kněždub – mše sv. v 10.30h
1. listopadu (středa)	Slavnost Všech svatých – mše svatá s průvodem na hřbitov: Tvarožná Lhota v 17.00h a Kněždub v 18.30h
2. listopadu (čtvrtek)	Vzpomínka všech věrných zesnulých: Tvarožná Lhota v 16.30h – žehnání hrobů a v 17.30h mše svatá Kněždub – mše svatá a žehnání hrobů v 8.00h a v 18.30h
5. listopadu (neděle)	Pobožnost za zemřelé na hřbitově po mši svatě
26. listopadu (neděle)	Slavnost Krista Krále
3. prosince (neděle)	1. neděle adventní – žehnání adventních věnců na začátku mše svaté

Adorace za kněžskou povolání s příležitostí ke svátosti smíření

1. čtvrtek v měsíci po mši svaté do 20 hodin

Kněždub	5. října	7. prosince
---------	----------	-------------

Adorace za kněžskou povolání s příležitostí ke svátosti smíření

2. čtvrtek v měsíci od 20 do 21 hodin

Tvarožná Lhota	12. října	14. prosince
----------------	-----------	--------------

Návštěva nemocných

Tvarožná Lhota	5. října	2. listopadu	30. listopadu
Kněždub	6. října	3. listopadu	1. prosince

Setkávání nad Písmem Svatým

Pastorační dům Tvarožná Lhota

Každé první úterý v měsíci: **3. října, 7. listopadu, 5. prosince**

Večer chval

Každou neděli v 19:00 hodin v kostele sv. Anny v Tvarožné Lhotě

Děti, které se skrze svátost křtu staly Božími dětmi:

Jan Uříčář - 6. srpna 2017 - Tvarožná Lhota
Šimon Ondruš - 3. září 2017 - Kněždub
Izabela Jurčecová - 17. září 2017 - Tvarožná Lhota
Adéla Výmolová - 17. září 2017 - Tvarožná Lhota

Svátost manželství si ve farním kostele sv. Jana Křtitele udělili:

Václav Procházka a Jarmila Krausová - 3. června 2017
Lukáš Chrenčík a Lucie Gerstbergerová - 1. července 2017
Zdeněk Karásek a Jitka Štěpánková - 19. srpna 2017
Petr Šantavý a Kateřina Bittnerová - 9. září 2017

V naší farnosti jsme se rozloučili a svěřili do náručí milosrdného Otce:

Marie Bursíková † 14. června 2017 - Tvarožná Lhota
Jarmila a Martin Neumannovi † 2. července 2017- Tvarožná Lhota
Antonín Ondruš † 2. července 2017- Tvarožná Lhota
Petr Podolan † 17. července 2017- Tvarožná Lhota
František Knotek † 5. září 2017- Kněždub
Jaroslav Kvasnička † 15. září 2017 - Kněždub

Vyučování náboženství ve školním roce 2017/2018

v Kněždubě:

1.stupeň:

Středa 1. - 2. třída 11:40 – 12:25
3. - 4. - 5. třída 12:55 – 13:40

2. stupeň:

Pátek po večerní mši svaté na faře.

Společenství mládeže od 8. třídy:

Vždy **1. a 3. sobotu v měsíci** od 17 do 19 hodin na faře.
1. setkání 7. října

Schola:

Setkání dětí, které chtějí zpívat ve schole vždy v pátek hodinu přede mši svatou v místnosti naproti sakristie.

Každý pátek bude mše svatá pro rodiče a děti
s homilií na nedělní evangelium.

Misijní společenství:

Pro všechny děti a mládež od čtvrté třídy do 21 let (18+3).
Vždy **2. a 4. sobotu v měsíci** od 17 do 19 hodin na faře.

Pro děti, které se připravují na 1. svaté přijímání:

Úvodní společné setkání a s tím spojené i přespání na faře proběhne
v pátek a v sobotu 29. – 30. září. Začátek v pátek v 19.30 hodin
a ukončení v sobotu v 15 hodin.

Hlavní myšlenka, která nás bude tímto setkáním provázet je:
**„Nechte maličké přijít ke mně a nebraňte jim,
neboť takovým patří království Boží.“**

Vyučování náboženství ve školním roce 2017/2018
ve Tvarožné Lhotě:

1.stupeň:

Pátek 1. - 2. - 3. třída 12:30 – 13:15
4. - 5.třída 13:15 – 14:00

2.stupeň:

Středa před večerní mši svatou v Pastoračním centru.

Společenství mládeže od 8. třídy:

Vždy 2. a 4. sobotu v měsíci od 17 do 19 hodin v Pastoračním centru
1.setkání 14. října

Každou středu bude mše svatá pro rodiče a děti
s homilií na nedělní evangelium.

Setkání ministrantů:

Vždy **ve středu** po večerní mši svaté.

Osobní rozhovory týkající se společenství,
společného prožívání víry, vztahu k Bohu,
cesty víry a poznání...
které mi poskytly někteří mladí lidé,
budou zveřejněny v dalším čísle farního zpravodaje..

Lenka Mokošová

„Toto je tajemství, drazí přátelé:

Všichni jsme voláni ke zkušenosti.
Bůh od tebe něco očekává, Bůh od tebe něco chce.
Bůh přichází otevřít všechno to, co tě uzavírá.
Zve tě, abys snil, chce ti ukázat, že s tebou může být svět jiný.

Tak to je:

Pokud ze sebe nedáš to nejlepší, svět nebude jiný.

To je výzva!“

(papež František)

Vydává: Římskokatolická farnost Kněždub.
Tisk zajišťuje Tiskárna Sukupovi Strážnice.
Zodpovědná osoba za veškerý obsah zpravodaje Lenka Mokošová.
Použité fotografie z farních webových stránek (pokud není u fotografie uvedeno jinak).
Vychází pro vnitřní potřebu farnosti.
Dobrovolné příspěvky je možné vhodit do kasičky v zadu v kostele.
Email: farnostknezdub@seznam.cz
Web: farnost-knezdub.cz
Telefon - farní úřad: 530 332 916